Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Igor Pulbere
Dosarul nr. 2a-2960/25
(2-24059605-02-2a-19082025)

D E C I Z I E

18 martie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Roman Pascari
Grefier Gabriela Catrinesco

examinând, în şedinţă de judecată publică, cererea de apel declarată de avocata stagiară Sabina Flocos, în interesele apelanților Radion Angel și Elizaveta Anghel,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 martie 2025, prin care s-a admis parțial acțiunea,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Ina Moraru către Radion Anghel și Elizaveta Anghel privind înlăturarea obstacolelor, încasarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 03 iunie 2024, Moraru Ina a înaintat cererea de chemare în judecată către Anghel Radion și Anghel Elizaveta, solicitînd obligarea pîrîților să-i permită folosirea bucătăriei comune și a lavoarului comun, încasarea prejudiciului moral în sumă de 150 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a invocat calitatea sa de proprietar al apartamentului nr. 53, situat în mun. Chișinău, str. Miron Costin nr. 17/3, dobândit în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 16 decembrie 2021. Potrivit planului cadastral al încăperii izolate, dreptul său de proprietate include, pe lângă suprafața locativă de bază de 10,9 m², și cote-părți indivize din spațiile de folosință comună ale etajului, respectiv bucătăria comună cu suprafața de 6,3 m² și 1,9 m², precum și lavoarul comun de 3,2 m².

Reclamanta a susținut că pârâții, proprietari ai apartamentului vecin nr. 64, ar fi preluat în mod exclusiv aceste spații comune, prin instalarea de încuietori și refuzul de a-i permite accesul, deși, potrivit actelor cadastrale, aceștia dețin doar o cotă-parte de 3,00 m² din bucătăria comună.

În susținerea pretențiilor sale, reclamanta a invocat hotărârea definitivă a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 februarie 2024, prin care pârâtul Radion Anghel a fost sancționat contravențional pentru samavolnicie, instanța reținând că dreptul acestuia asupra bucătăriei este limitat la suprafața de 3,00 m² indicată în actele de privatizare, iar ocuparea integrală a spațiului comun și restricționarea accesului celuilalt coproprietar reprezintă o formă de abuz.

De asemenea, pentru a demonstra caracterul nejustificat al conduitei pârâților, reclamanta a depus răspunsul Preturii sectorului Rîșcani din 30 aprilie 2024, din care rezultă că Dispoziția nr. 242 din 10 mai 2004, invocată de pârâți ca temei al folosinței exclusive a unei părți din bucătăria comună, și-a pierdut valabilitatea odată cu intrarea în vigoare a Legii locuinței nr. 75 din 2015, care interzice transformarea spațiilor comune în folosință exclusivă.

Reclamanta a mai arătat că, în pofida notificării prealabile din 04 aprilie 2024, prin care a solicitat accesul la spațiile comune și remiterea cheii, pârâții au refuzat în continuare să-i permită exercitarea dreptului de folosință, fapt care a determinat sesizarea instanței de judecată.

Cu privire la prejudiciul moral solicitat, reclamanta a invocat că imposibilitatea utilizării bucătăriei comune pe o perioadă îndelungată i-a cauzat suferințe psihice și dificultăți semnificative în viața cotidiană, fiind nevoită să suporte costuri suplimentare pentru asigurarea preparării hranei, ceea ce a afectat calitatea condițiilor sale de trai.

Totodată, a menționat că soțul său este persoană cu dizabilități severe, iar lipsa accesului la spațiile comune a agravat considerabil situația familială și condițiile de viață.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 martie 2025, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Moraru Ina către Anghel Radion și Anghel Elizaveta privind înlăturarea obstacolelor, încasarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată. S-a obligat Anghel Radion și Anghel Elizaveta - proprietarii apartamentului nr. 64, situat în mun. Chișinău, str. Miron Costin nr. 17/3, să asigure Inei Moraru, proprietara apartamentului 53, situat în mun. Chișinău, str. Miron Costin nr. 17/3, accesul, pentru folosire după destinație, în încăperile „2” și „2b”, a bunului imobil comun, situat în mun. Chișinău, str. Miron Costin nr. 17/3, cu nr. cadastral *****. S-a încasat solidar, de la Anghel Radion și Anghel Elizaveta în contul Inei Moraru, prejudiciul moral în sumă de 10 000 lei. În rest, acțiunea reclamantei a fost respinsă ca neîntemeiată. S-a încasat solidar, de la Anghel Radion și Anghel Elizaveta, în contul statului, taxa de stat de la care reclamanta a fost scutită, în sumă de 500 lei și taxa de timbru în sumă de 200 lei.

Solicitarea apelantului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la data de 2 aprilie 2025 avocata stagiară Sabina Flocos, în interesele apelanților Radion Anghel și Elizaveta Anghel a declarat apel, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 martie 2025, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Argumentele părţilor:

În motivarea apelului, reprezentantul apelanților a susținut că instanța de fond a calificat eronat situația litigioasă drept o simplă blocare a accesului la spațiile comune, fără a examina temeiul juridic al folosinței exclusive exercitate de pârâți asupra acestora.

În acest sens, apelanții au invocat că folosința exclusivă a spațiilor litigioase- bucătăria comună cu suprafața de 6,3 m.p. și lavoarul comun cu suprafața de 3,2 m.p. își are originea în Dispoziția nr. 242 din 10 mai 2004, emisă de Pretura sectorului Rîșcani pe numele fostei

proprietare Maria Negru. Potrivit apelanților, prin acest act administrativ s-a permis, cu titlu de excepție, transmiterea unei părți din bucătăria comună în folosință exclusivă și ulterior în proprietate privată, în conformitate cu legislația în vigoare la acea dată privind privatizarea fondului locativ.

În susținerea acestei poziții, apelanții au făcut trimitere la răspunsul Instituției Publice „Cadastrul Bunurilor Imobile" nr. A-46/25/01-07/1448 din 30 ianuarie 2025, din care rezultă că apartamentul nr. 64 a fost privatizat încă în anul 2002, cu includerea unei suprafețe de folosință comună de 27,8 m.p., iar determinarea suprafețelor aferente încăperilor de folosință comună revenea autorităților competente în materia privatizării fondului locativ. Totodată, s-a arătat că documentele cadastrale întocmite la acel moment au servit drept temei pentru procedura de privatizare și reflectau situația existentă la fața locului.

Apelanții au mai susținut, că dreptul lor de folosință exclusivă este confirmat de certificatul caracteristic și de planul cadastral întocmite în anul 2004, documente care, în opinia acestora, atestă includerea spațiilor litigioase în componența bunului aflat în proprietate privată.

De asemenea, s-a invocat principiul aplicării legii în timp, arătându-se că eventualele restricții instituite ulterior prin Legea locuinței nr. 75/2015 nu pot afecta drepturi dobândite anterior intrării acesteia în vigoare. În viziunea apelanților, Dispoziția nr. 242/2004 continuă să producă efecte juridice, întrucât nu a fost anulată pe cale judecătorească, motiv pentru care folosința spațiilor litigioase nu poate fi calificată drept ilicită.

Totodată, apelanții au criticat concluziile instanței de fond referitoare la regimul juridic al spațiilor în litigiu, susținând că aceasta nu a examinat suficient legalitatea transformării unor spații inițial comune în spații cu destinație exclusivă și nici nu a delimitat în mod clar suprafețele care ar fi rămas în regim de proprietate comună forțată de cele care, eventual, ar fi ieșit din acest regim juridic.

Apelanții au arătat, că instanța de fond a acordat o importanță excesivă hotărârii contravenționale din 26 februarie 2024, prin care unul dintre pârâți a fost sancționat pentru folosirea nelegitimă a spațiului de uz comun, susținând că respectiva hotărâre nu are autoritate de lucru judecat în ceea ce privește existența sau întinderea dreptului de proprietate ori a dreptului de folosință asupra spațiilor litigioase.

De asemenea, s-a susținut că, în măsura în care actele administrative și documentele de privatizare ar fi fost emise cu încălcarea legii, eventualele consecințe juridice nu pot fi imputate apelanților, care au acționat cu bună-credință în baza unor acte oficiale emise de autoritățile competente. În opinia acestora, reclamanta ar fi trebuit să conteste actele administrative respective pe calea contenciosului administrativ, iar nu să solicite în cadrul unei acțiuni civile înlăturarea folosinței exercitate de pârâți.

Apelanții au contestat și soluția privind acordarea prejudiciului moral, invocând lipsa unei fapte ilicite și inexistența unui prejudiciu real, susținând că utilizarea spațiilor litigioase s-a realizat în baza unor acte juridice pe care le-au considerat valabile și opozabile. Totodată, aceștia au apreciat că suma solicitată de reclamantă este disproporționată și demonstrează caracterul excesiv al pretențiilor formulate.

La cererea de apel avocatul Ilie Rabei, în interesele intimatei Ina Moraru a prezentat referință, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de apel, solicitînd respingerea acesteia ca nefondată și menținerea hotărîrii instanței de fond.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost pronunțat la 25 martie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 2 aprilie 2025, Colegiul judiciar constată că aceasta a fost declarată în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

În ședința instanței de apel intimata Ina Moraru și reprezentantul său, avocatul Ilie Rabei au solicitat respingerea apelului și menținerea hotărîrii instanței de fond fără modificări.

Reprezentantul apelanților Radion Anghel și Elizaveta Anghel, avocata stagiară Sabina Flocos, în ședința instanței de apel nu s-a prezentat, dar prin cererea expediată prin intermediul poștei electronice a solicitat examinarea cauzei în lipsa reprezentantului apelanților.

Apelanții Radion Anghel și Elizaveta Anghel, legal citați despre locul, data și ora ședinței de judecată, în ședința instanței de apel nu s-au prezentat, nu au comunicat motivele neprezentării și nu au solicitat examinarea apelului în lipsa sa. Instanța de apel, în temeiul art. 379 alin.(2) Cod de procedură civilă, a dispus examinarea apelului în lipsa acestora.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma materialelor din dosar și în raport cu prevederile legislației în vigoare, Colegiul civil consideră că apelul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunţă în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situaţie mai dificilă decît aceea din hotărîrea atacată cu apel, cu excepţia cazurilor cînd consimte şi cînd hotărîrea este atacată şi de alţi participanţi la proces.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

Colegiul civil reţine că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea

hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Conform prevederilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.

Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilesc că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Astfel, din probatoriul administrat în cauză rezultă că, reclamanta Ina Moraru este proprietara apartamentului nr. 53, care, potrivit documentației cadastrale, nu se limitează la suprafața locativă de 10,9 m.p., ci include și cote-părți din încăperile de folosință comună ale etajului, cu o suprafață totală de 6,2 m.p. În acest sens, planul cadastral individualizează în mod expres, ca făcând parte din bunurile aflate în coproprietate comună, încăperea nr. „2” – bucătărie comună cu suprafața de 6,3 m.p. și încăperea nr. „2b” – lavoar comun cu suprafața de 3,2 m.p., precum și alte spații comune, respectiv coridorul comun nr. „1b” cu suprafața de 4,4 m.p. și bucătăria comună nr. „2a” cu suprafața de 1,9 m.p.

Obiectul prezentului litigiu îl constituie exclusiv încăperile nr. „2” și nr. „2b”, accesul la acestea fiind restricționat de către pârâți prin montarea unor dispozitive de închidere, fapt care a împiedicat exercitarea de către reclamantă a dreptului său de folosință asupra bunurilor comune.

Înaintînd acțiunea împotriva pîrîților Radion Anghel și Elizaveta Anghel, reclamanta Ina Moraru a solicitat obligarea pîrîților să-i permită folosirea bucătăriei comune și a lavoarului comun, încasarea prejudiciului moral în sumă de 150 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Examinând cauza, prima instanță a concluzionat asupra temeiniciei parțiale a acțiunii și a dispus obligarea pârâților Anghel Radion și Anghel Elizaveta, proprietarii apartamentului nr. 64 din mun. Chișinău, str. Miron Costin nr. 17/3, să asigure reclamantei Moraru Ina, proprietara apartamentului nr. 53 din același imobil, accesul și posibilitatea folosirii potrivit destinației a încăperilor nr. „2” și nr. „2b”, care fac parte din bunul imobil comun cu numărul cadastral *****.Totodată, instanța a dispus încasarea solidară de la pârâți în beneficiul reclamantei a prejudiciului moral în cuantum de 10 000 lei. În rest, pretențiile formulate prin cererea de chemare în judecată au fost respinse ca neîntemeiate De asemenea, instanța a dispus încasarea solidară de la Anghel Radion și Anghel Elizaveta în beneficiul statului a taxei de stat, de la plata căreia reclamanta a fost scutită, în sumă de 500 lei, precum și a taxei de timbru în cuantum de 200 lei.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate prin prisma motivelor invocate în apel, în coroborare cu materialele dosarului, probele administrate și normele de drept material aplicabile raportului juridic litigios, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru reține că soluția adoptată de prima instanță este legală, întemeiată și rezultă dintr-o apreciere corectă a circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei.

În conformitate cu art. 545 Cod civil, fiecare coproprietar este proprietarul exclusiv al unei cote-părți ideale din bunul comun, iar cotele-părți se prezumă egale până la proba contrară. Regimul juridic al coproprietății presupune că niciun coproprietar nu poate exercita prerogativele dreptului său într-o manieră care să excludă sau să limiteze exercitarea drepturilor similare ale celorlalți coproprietari asupra bunului comun. Prin urmare, fiecare coproprietar este îndreptățit să utilizeze bunul comun potrivit destinației acestuia, cu respectarea drepturilor concurente ale celorlalți titulari.

Totodată, potrivit art. 581 Cod civil, proprietarul este în drept să solicite recunoașterea dreptului său de proprietate și să obțină sau să recupereze posesia bunului de la orice persoană care îl stăpânește în fapt, cu excepția situației în care aceasta dispune de un drept opozabil proprietarului. În speță, reclamanta nu a urmărit dobândirea unui drept nou asupra spațiilor litigioase, ci restabilirea posibilității de exercitare a dreptului său preexistent de folosință asupra unor încăperi care, potrivit actelor cadastrale, fac parte din spațiile comune ale imobilului.

Sub acest aspect, sunt relevante și dispozițiile art. 4 din Legea cu privire la locuințe, care prevăd că încăperile locuibile din cămine sunt constituite, de regulă, dintr-o cameră de locuit fără dependințe proprii sau cu dependințe parțiale. Legiuitorul a recunoscut astfel că bucătăriile, grupurile sanitare și alte dependințe aferente reprezintă, în mod obișnuit, spații de folosință comună destinate satisfacerii necesităților esențiale ale locatarilor. În consecință, accesul la asemenea încăperi nu poate fi calificat drept un simplu avantaj de confort, ci constituie o componentă indispensabilă a exercitării efective a dreptului la folosința locuinței.

Colegiul observă că esența litigiului nu constă în examinarea legalității Dispoziției Preturii sectorului Rîșcani nr. 242 din 10 mai 2004 și nici în verificarea procedurii de privatizare a apartamentului nr. 64, ci în stabilirea existenței și întinderii dreptului reclamantei de a utiliza încăperile nr. „2” și nr. „2b”, precum și în aprecierea caracterului legitim sau nelegitim al restricționării accesului acesteia la respectivele spații.

Din materialele cauzei rezultă, că reclamanta este proprietara apartamentului nr. 53, iar potrivit documentației cadastrale anexate la dosar, dreptul său de proprietate include, pe lângă suprafața locativă individuală, și cote-părți din spațiile de folosință comună ale etajului. În acest sens, în planul cadastral sunt indicate în mod expres încăperea nr. „2”- bucătărie comună cu suprafața de 6,3 m.p. și încăperea nr. „2b”- lavoar comun cu suprafața de 3,2 m.p., spații care constituie obiectul prezentului litigiu.

Potrivit art. 545 Cod civil, fiecare coproprietar este titularul unei cote-părți ideale din bunul comun, iar exercitarea dreptului de coproprietate se realizează în mod concurent, cu respectarea drepturilor celorlalți titulari. Din natura juridică a coproprietății rezultă că niciun coproprietar nu este îndreptățit să excludă unilateral pe ceilalți de la folosința bunului comun și nici să transforme această folosință într-una exclusivă, în lipsa unui temei legal expres și opozabil tuturor coproprietarilor.

În speță, apelanții nu au prezentat probe concludente din care să rezulte că încăperile nr. „2” și nr. „2b” au fost scoase în mod valabil și legal din regimul coproprietății și atribuite în proprietate exclusivă acestora.

În aceste circumstanțe, Colegiul judiciar reține că prima instanță a concluzionat în mod legal și întemeiat că reclamanta, în calitate de coproprietar al bunurilor comune, este îndreptățită să aibă acces și să utilizeze încăperile comune litigioase, în limitele destinației acestora și ale cotei sale de coproprietate.

Colegiul nu poate reține argumentul apelanților, potrivit căruia Dispoziția nr. 242 din 10 mai 2004 ar constitui un temei suficient pentru exercitarea exclusivă a folosinței asupra spațiilor litigioase. Din conținutul actului respectiv rezultă, că autoritatea publică a permis, cu titlu de excepție, anumite modificări privind utilizarea unei părți din spațiile comune. Totuși, un asemenea act administrativ nu poate fi interpretat extensiv în sensul stingerii drepturilor celorlalți coproprietari asupra bunurilor comune și nici nu poate produce efectul transferării unui drept exclusiv de proprietate în lipsa unor acte juridice și proceduri care să ateste în mod clar o asemenea transformare.

Sunt lipsite de relevanță și argumentele apelanților referitoare la principiul *tempus regit actum*. Colegiul reține că instanța de fond nu a aplicat retroactiv dispozițiile Legii cu privire la locuințe nr. 75/2015 și nici nu a anulat efectele unor acte juridice încheiate anterior intrării acesteia în vigoare. Soluția adoptată se întemeiază pe constatarea că reclamanta deține în prezent un drept asupra spațiilor comune și că acest drept este împiedicat prin fapta pârâților de a restricționa accesul la încăperile respective.

Nu poate fi reținută nici susținerea apelanților privind necesitatea contestării prealabile a Dispoziției nr. 242/2004 în contencios administrativ. Obiectul prezentului litigiu nu îl constituie anularea unui act administrativ, ci apărarea unui drept real pretins încălcat. Reclamanta nu solicită desființarea dispoziției respective și nici constatarea nulității acesteia, ci înlăturarea obstacolelor create în exercitarea dreptului său de folosință asupra bunurilor comune. Prin urmare, instanța de drept comun era competentă să examineze acțiunea dedusă judecății.

Colegiul apreciază ca neîntemeiată și critica referitoare la pretinsa necesitate a administrării unei expertize tehnice judiciare. Circumstanțele esențiale ale cauzei rezultă din documentația cadastrală, actele de proprietate și celelalte înscrisuri administrate la dosar. Apelanții nu au demonstrat în ce mod efectuarea unei expertize ar fi fost aptă să schimbe concluziile privind caracterul comun al spațiilor litigioase ori existența dreptului reclamantei de a le utiliza.

În ceea ce privește referirea apelanților la hotărârea contravențională, prin care unul dintre aceștia a fost sancționat pentru folosirea nelegitimă a spațiului de uz comun, Colegiul reține că instanța de fond nu și-a întemeiat soluția exclusiv pe această hotărâre. Aceasta a fost valorificată doar ca element probator suplimentar, concluziile instanței fiind fundamentate în principal pe actele de proprietate și documentele cadastrale existente la dosar.

De asemenea, Colegiul constată că împrejurarea invocată de apelanți, potrivit căreia reclamanta ar dispune de alte facilități locative, nu este aptă să înlăture încălcarea dreptului său asupra spațiilor comune. Dreptul de coproprietate nu este condiționat de necesitatea efectivă sau de gradul de utilizare a bunului, ci există și trebuie respectat independent de existența unor alternative locative.

Prin urmare, în condițiile în care reclamanta deține un drept asupra încăperilor comune litigioase, iar apelanții au împiedicat exercitarea acestui drept prin blocarea accesului la respectivele spații, prima instanță a concluzionat în mod corect asupra necesității obligării acestora de a înlătura obstacolele create și de a asigura accesul reclamantei la încăperile nr. „2” și nr. „2b”, conform destinației acestora.

Cu referire la pretenția privind repararea prejudiciului moral, Colegiul judiciar reține că instanța de fond în mod corect a constatat întrunirea condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 2036 Cod civil, potrivit căruia, în cazul în care unei persoane i se cauzează un prejudiciu moral prin fapte ce aduc atingere drepturilor sale nepatrimoniale, instanța de judecată este îndreptățită să oblige persoana responsabilă la repararea acestuia prin acordarea de despăgubiri bănești.

În speță, conduita pârâților, materializată prin blocarea sistematică a accesului reclamantei la încăperile de folosință comună, nu se limitează la un simplu litigiu de natură patrimonială, ci afectează în mod direct exercițiul normal al dreptului la locuință, condițiile de trai și, implicit, demnitatea persoanei. Lipsirea de acces la facilități esențiale ale locuinței comune este de natură să genereze un disconfort serios și o atingere reală adusă calității vieții reclamantei.

Colegiul mai reține, că situația de fapt este agravată de circumstanțele personale ale familiei reclamantei, aceasta prezentând certificatul de încadrare în grad de dizabilitate severă al soțului său, Vasile Moraru, împrejurare care amplifică dificultățile obiective în asigurarea unor condiții alternative pentru prepararea hranei și satisfacerea necesităților gospodărești de bază.

Totodată, persistarea pârâților în conduita de împiedicare a accesului, inclusiv după intervenția autorităților și sancționarea acestora în procedură contravențională, evidențiază o atitudine de ignorare a obligațiilor legale de respectare a drepturilor coproprietarilor și justifică concluzia instanței privind caracterul real și serios al prejudiciului moral suferit.

În concluzie, Colegiul constată că argumentele invocate de apelanți nu sunt de natură să răstoarne concluziile primei instanțe, or instanța de fond a stabilit în mod corect circumstanțele de fapt relevante pentru justa soluționare a cauzei, a apreciat probele administrate în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă și a aplicat corespunzător normele de drept material incidente raportului juridic litigios.

Prin urmare, Colegiul civil ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de avocata stagiară Sabina Flocos, în interesele apelanților Radion Angel și Elizaveta Anghel și de a menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 martie 2025.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de avocata stagiară Sabina Flocos, în interesele apelanților Radion Angel și Elizaveta Anghel.

Se menține hotărârea Chișinău, sediul Centru din 25 martie 2025, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Ina Moraru către Radion Anghel și Elizaveta Anghel privind înlăturarea obstacolelor, încasarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă din momentul pronunţării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Roman Pascari